Manel Morell

Aquests dies he perdut un molt bon amic. Es deia Manel Morell. Un maleït càncer se l'ha endut per sempre. Darrerament, en qüestió de només uns mesos, he vist amb dolor com la vitalitat anava abandonant el seu cos i aquest es negava a respondre-li. Malgrat això, sempre tens l'esperança que es produeixi un petit gir del destí que canviï les coses. De vegades passa. Poques, però passa. Malauradament, no ha estat així.

Vull remarcar que Manel Morell deixa molts amics, ja que formava part de l'Aplec del JAP, el grup de tertúlia dels divendres, fundat l'any 2012 al bar Zum-Zum, de Sant Cugat, integrat per una dotzena de persones que l'estimàvem i que gaudíem amb el seus comentaris càustics, mordaços, punxants i provocadors. Punyeter de mena, jugava sovint a dur la contrària a algú no pas perquè no hi estigués d'acord, sinó pel plaer de fer-li la llesca. No cal dir que els qui no el coneixien, o no el coneixien prou, hi queien de quatre grapes i ell, com un infant entremaliat, reia per sota el nas. Era un home divertit, en Manel Morell. Havia viscut tant, s'havia embarcat en tantes aventures per diferents països al llarg de la seva vida, que les havia passat de tots colors i sempre tenia coses sucoses o hilarants per explicar. Era un goig escoltar-lo.

Aquests darrers anys, el destí havia volgut fer-li un regal, un regal preciós, en forma de retrobament amb una amiga d'infantesa, la Lourdes, vídua com ell, amb qui va iniciar una nova etapa de vida, una etapa que es va revelar feliç gràcies a la qual, amb 83 anys, no es va veure condemnat, com tantes altres persones grans, a la solitud. El pitjor de la vellesa no són pas els anys, els anys són els que són i és un goig fer-ne com més millor, el pitjor és la solitud. És en la tardor de la vida, en aquella fase en què els tràfecs del dia a dia davallen i tot plegat adquireix un ritme més pausat i serè, que la necessitat de tenir a prop una persona estimada es fa sentir amb tota la seva força. És una ben trista paradoxa comprovar que en l'anomenada era de la comunicació són milions les persones d'occident que viuen els seus darrers anys en solitud. Però potser és la collita que escau a una societat envanida d'autosuficiència i totalment aliena al fet que la solitud és la més cruel malaltia de l'ànima.

Aquest, per sort, no va ser el cas d'en Manel. Tot al contrari. Va iniciar una nova vida en parella a 81 anys, quan encara estava físicament bé, i va gaudir de l'amor de la Lourdes, una dona bonica, d'edat similar i de cor generós que li ho va donar tot fins al darrer instant. Va ser una felicitat curta, tanmateix, la d'en Manel, perquè ara fa uns mesos el càncer es va ensenyorir del seu cos i va començar tot el calvari de visites oncològiques i hospitalàries, amb analítiques, quimioteràpia, radioteràpia, immunoteràpia..., fins que el dolor es va fer insuportable i va arribar la morfina.

Quatre dies abans de la seva mort, el vam anar a veure tres amics, i tant ell com nosaltres vam viure unes hores de felicitat. Ell estava content de tenir-nos al seu costat i nosaltres estàvem contents de fer que se sentís estimat. Estava fatigat i, tot i així, s'aferrava a la trobada conscient que era l'última, sabia que no n'hi hauria cap més. L'endemà ja va començar la davallada, i el 10 de novembre, lliurat de ple als pal·liatius, abans d'adormir-se va expressar el desig de no tornar-se a despertar. Ara viu en el cor i en el record de tots els qui volíem tenir-lo a prop. T'envio la meva més càlida i sentida abraçada, estimat Manel.

VÍCTOR ALEXANDRE és escriptor i periodista

Noticia disponible a https://www.cugat.cat/diari/opinio/151231.html

Copyright 2024 Cugat.cat